

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05185/14-31

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 14. června 2018 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014 **se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno dne 28. května 2014 doručením oznámení o zahájení řízení účastníkovi řízení, společnosti _____ se sídlem _____ (dále jen „účastník řízení“), na podnět tehdejšího předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) RNDr. Igora Němce.

Na základě provedeného dokazování a shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 30. července 2014 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13, kterým uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. tím, že v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného _____ a _____ zveřejnil v deníku _____ a prostřednictvím zpravodajského portálu _____ informace, které jsou blíže specifikovány v dotčeném rozhodnutí.

Tímto jednáním dle správního orgánu prvního stupně porušil účastník řízení povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit

informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a trestního řádu, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3 trestního řádu, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Za tento správní delikt byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 240.000 Kč.

Skutková zjištění uvedená v rozhodnutí správní orgán prvního stupně posoudil tak, že údaje zveřejněné účastníkem řízení jsou osobními údaji, neboť se vztahují k určeným či určitelným subjektům údajů. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že účastník řízení zveřejnil informace, na které se v obecném rozsahu vztahuje zákaz obsažený v § 8c trestního řádu, a že tak učinil tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí.

Účastník řízení podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 zamítnut.

Toto rozhodnutí posléze účastník řízení napadl správní žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který svým rozsudkem čj. ze dne 9. srpna 2017 žalobu účastníka řízení zamítl.

Městský soud vzal za prokázané, že zdrojem článků byly policejní odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, což je dle něj zřejmé i ze samotných vyjádření účastníka řízení (žalobce) a dále ze struktury a formy informací poskytnutých veřejnosti. Porušení § 8c trestního řádu považoval městský soud rovněž za prokázané a odkaz účastníka řízení na rozhodnutí ESLP ve věci RADIO TWIST za nepřijatelný, neboť tam se jednalo o rozhovor mezi politiky ohledně věcí veřejného zájmu. Stejně tak Ústavní soud se v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 10/09 (na které odkazoval účastník řízení v odůvodnění své žaloby) vyjadřoval k případu, který není stávajícímu podobný. Při posouzení požadavku na úplnost oznámení o zahájení řízení městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, a porušení zákona v daném případě neshledal. Ohledně možné identifikovatelnosti výslovně nejmenovaných osob poukázal na § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a na skutečnost, že z údajů obsažených v člancích byly i tyto osoby určitelné. Dle městského soudu je též zcela nerozhodné, zda dotčené osoby podaly trestní oznámení či zda daly jakkoliv najevo své dotčení. Přitom v daném případě postačilo vyvození správní odpovědnosti a nebylo třeba přistoupit k odpovědnosti trestní.

Dle městského soudu se Úřad také řádně zabýval tím, zda účastníkem řízení zveřejněné informace nebyly zveřejněny již dříve, a ze zásady dvojinančnosti řízení dovodil, že stačí, pokud toto hodnocení (tj. rozbor obsahu a formy pojmu zveřejnění) obsahovalo rozhodnutí o rozkladu. Městský soud rovněž přisvědčil správním orgánům v hodnocení použití odposlechů v soudním řízení a případné zveřejnění v soudním řízení nepovažoval za rozhodné. Za řádné městský soud označil i vyhodnocení proporcionality mezi právem na ochranu soukromí a právem na svobodu projevu. Zájem veřejnosti na informování o trestné činnosti veřejně činných osob dle městského soudu nelze zaměňovat se zájmem na zveřejnění konkrétních a podrobných přepisů odposlechů. I veřejné osoby totiž mají právo na soukromí. Věcné informace získané i z těchto odposlechů bylo možno zveřejnit tak, aby byla ochrana soukromí respektována a aby nedošlo k zásahu do práva na ochranu soukromí dalších osob. Je veřejným zájmem informovat o vlivu na politická rozhodnutí

premiéra, nicméně není dán veřejný zájem na konkrétním obsahu jeho komunikace. Objektem ochrany není jen _____ či _____ ale i další osoby, jejichž hovory neměly nic společného s trestnou činností _____ a nebyly ani čistě politické. Městský soud dále konstatoval, že respektuje, že veřejné osoby musí snášet větší míru kritiky (zde odkázal na nálezn Ústavního soudu ze dne 15. března 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03), v daném případě však nešlo o kritiku osoby premiéra. Skutečnost, že se odposlechy týkaly jednoho z nejvyšších ústavních činitelů, dle něj nepředstavuje liberační důvod. Městský soud se ztotožnil i s úvahami Úřadu k výši pokuty.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal účastník řízení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou opřel o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) zákona č. 150/2000 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“), namítal tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, nedostatek skutkových zjištění ve správním řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku v odůvodnění, popřípadě jinou vadu řízení schopnou ovlivnit zákonnost rozsudku.

Nejvyšší správní soud svým rozsudkem čj. _____ ze dne 3. května zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. srpna 2017, _____ tak rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Při posuzování důvodnosti kasačních námitek Nejvyšší správní soud konstatoval ohledně kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d), zákona č. 150/2000 Sb. SŘS, tedy nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu ze dne 9. srpna 2017, čj. _____ že nezjistil nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť odůvodnění je oporou výroku a vypořádává se dostatečně se žalobními námitkami.

K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu dle § 103 odst. 1 písm. b) SŘS Nejvyšší správní soud konstatoval, že naplnění tohoto důvodu rovněž neshledává. Účastník řízení (žalobce – stěžovatel) nepovažoval za prokázané, že zdrojem jím zveřejněných informací byly odposlechy, přičemž sám tuto skutečnost uvedl ve svém vyjádření ze dne 14. srpna 2014 a nadto je původ informací dle Nejvyššího správního soudu zřejmý i ze samotných článků zveřejněných v nebulvárním tisku ve struktuře odpovídající záznamu hovoru, jak to konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí městský soud. Vymezení předmětu v oznámení o zahájení správního řízení shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přičemž podrobnější vymezení skutku bylo obsaženo v oznámení seznámení se s podklady, tedy před rozhodnutím. Nejvyšší správní soud též v této souvislosti poukazuje na fakt, že účastník řízení nemohl mít pochybnosti o vymezení skutku, neboť na oznámení o zahájení řízení reagoval adekvátně a se znalostí věci. V souvislosti s upřesněním obsahu článku byl správním orgánem prvního stupně též dán i okruh osob, jejichž soukromí mělo být narušeno a které účastník řízení sám jmenoval ve svém vyjádření ze dne 12. června 2014, z čehož je zřejmé, že se nejednalo pouze o dotčení ochrany soukromí _____ a _____. Obsah pojmu zveřejnění byl dle Nejvyššího správního soudu důkladně vysvětlen odvolacím orgánem, který zdůraznil význam zveřejnění co do formy i do opakování a rozvedl, že předchozí zveřejnění neobsahovala přepis odposlechu.

Ohledně kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS směřující proti správnosti posouzení právní otázky soudem, Nejvyšší správní soud účastníkovi řízení v podstatné míře

přisvědčil. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti zabýval zejména testem proporcionality práva na informace a ochrany soukromí, kdy shledal, že odvolací orgán i městský soud nedostatečně roztřídily informace s ohledem na rozsah zveřejnění přípustný ve smyslu § 8d trestního řádu, který by ve svém důsledku vedl k modifikaci rozsahu deliktního jednání účastníka řízení. Návod k této modifikaci dává Nejvyšší správní soud v bodu 42 s tím, že je nutné zejména chránit soukromí osob, na které se vztahovalo sledování nařízené

tedy paní _____, pana _____ a paní _____ vůči nimž byl obsah informací podle Nejvyššího správního soudu až znevažující (jedná se o částečný obsah článku, který Nejvyšší správní soud specifikoval pod bodem 39 písm. b). Jasnou převahu ochrany soukromí nad veřejným zájmem pak spatřuje Nejvyšší správní soud u článku, který specifikoval v bodě 39 písm. f), neboť se dle jeho názoru jedná o komunikaci soukromého obsahu. Celkově pak k této otázce Nejvyšší správní soud shrnuje, že *„nelze upřít převahu veřejného zájmu na zveřejnění informací tam, kde tyto informace seznamují veřejnost s tím, že předseda vlády byl při svém mocenském rozhodování relevantně ovlivňován osobou, již takové jednání formálně vzato nepříslušelo, a že tato osoba komunikovala s pracovníky zpravodajských služeb ve věcech svého soukromého zájmu týkajícího se premiéra. Úplné zveřejnění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu tak bylo problematické a bylo namísto rozsah informací omezit, ale pokud se tak nestalo, bylo na žalovaném a jeho předsedovi, aby tyto informace roztřídili a zodpovědně se zabývali tím, v jakém rozsahu bylo zveřejnění těchto informací přípustné ve smyslu § 8d trestního řádu. Totéž měl učinit i městský soud. Stěžovatelce tak lze v podstatné míře přisvědčit v tvrzení o nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“*

Nejvyšší správní soud též konstatoval, že správní delikt dle § 45 a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. není vázán na návrh dotčené osoby ani na míru jejího dotčení, z jejichž absence účastník řízení nesprávně dovozuje postrádání společenské škodlivosti, a tedy nenaplnění zásady „ultima ratio“. Závěrem se Nejvyšší správní soud vyjádřil k výši udělené pokuty, kterou shledal jako zákonnou a řádně odůvodněnou, avšak vzhledem k odlišnému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu na rozsah deliktního jednání konstatoval, že po jeho novém vymezení správním orgánem bude muset být nově provedena i úvaha o výši pokuty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 14. června 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: